

РЕШЕНИЕ

№ 20293

гр. София, 12.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 20.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **11829** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203-207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба вх.№ 44640/12.12.2023 г. по описа на Административен съд-София град, подадена от К. Н. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Столичната дирекция на вътрешните работи, с която се претендира присъждане на сума в размер на 5000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от издадено незаконосъобразно НП № 22-4332-019683/05.10.2022 г. на ОПП-СДВР, отменено по съдебен ред, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на отменителното съдебно решение (21.03.2023 г.) до окончателното ѝ заплащане, както и съдебните разноски по делото.

Твърденията на ищеца са, че с указаното НП му е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. и е лишен от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за това, че на 15.07.2022 г., около 19:58 ч в [населено място], по [улица], с посока [населено място] е управлявал лек автомобил „Тойота Я. 1.4 Д”, рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на „Вавилон 2001“ ЕООД, като автомобилът със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.10 от Закона за движението по пътищата, поради което МПС не е регистрирано по надлежния ред. НП е отменено с Решение № 845 от 20.02.2023 г. на Софийския районен съд по НАХД № 14067/2022 г., влязло в сила на 21.03.2023 г.

След проверката, при която е констатирано нарушението и му било отнето свидетелството за управление на МПС, ищецът изоставил автомобила на място и се прибрал в дома си, където възникнал скандал с участието на съпругата му и децата му. Семейството му адмирирало действията на служителите на отдел Пътна полиция-СДВР и стоварило цялата отговорност за

случилото се върху него, а той трябвало да се раздели с ключовете за колата си. Бил дълбоко наранен и разстроен, напуснал доброволно семейното жилище и в продължение на няколко седмици спял на два стола в офиса на фирмата си. Членовете на семейството му в този период не проявили състрадание към него и настоявали безусловно да признае вината си. Всичко това било израз на дълбокото разстройство на семейните му връзки и отношения в резултат на събитието от 15.07.2022 г. и съставения ми АУАН № GA711315/15.07.2022 г., последван от НП № 22-4332-019683/05.10.2022 г. на СДВР. Изпитвал чувства на тревожност, потиснатост и отчаяние, бил подложен на силен стрес и започнал да получава хипертонични кризи с пристъпи на задух и остри гръдни болки.

По-нататък ищецът твърди, че в началото на м.септември 2022 г. бил призован в 07 РПУ-СДВР, където от разследващия полицаи научил, че по материалите, изпратени от СДВР-Пътна полиция за образуване на досъдебно производство по чл.345, ал.2 от НК, е образувана прокурорска преписка № 37690/2022 г. по описа на СРП. Бил ужасен да установи, че е заплашен с лишаване от свобода за срок от една година и веднага след разпита в полицейското управление настъпило внезапно влошаване на здравословното му състояние. Подложен на силен стрес в резултат на тези действия на прокуратурата, през есента на 2023 г. получил тремор на цялото тяло, съчетан с безсъние и тревожност, довели до рязко повишена раздразнителност и избухливост, и до редуващи се моменти на апатия и свръхвъзбуда. Изпаднал в дълбока депресия - чувствал се напрегнат, потиснат, с нарушена концентрация, замаян и изнервен, а в психологичен план това допринесло и до появата на панически кризи и натрапчиви хипохондрични идеи. Психологическото му състояние през следващите месеци се влошило още повече.

С постановление на СРП за отказ от образуване на досъдебно производство от 19.09.2022 г. наказателната репресия срещу него била прекратена, обаче в последвалия период желаното от него подобрене в семейните му отношения не настъпило, а усилията, които полагал за затоплянето им, се оказали напълно безпредметни.

От Съда се иска да присъди обезщетение в претендирания размер, както и присъждане на разноските по делото. В с.з. ищецът се явява и поддържа иска, а пълномощникът му адв.Т. с писмена молба (л.76) пледира за доказаност на иска по основание и размер, с оглед на което моли да бъде уважен, като в полза на ищеца се присъдят разноски по представен списък (л.77). Отправя възражение за прекомерност на претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение.

Препис от исковата молба е връчен за отговор на ответника – СДВР. В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор чрез юк.П., в който последният излага становище за допустимост на исковата претенция, но счита същата за неоснователна. Отправя възражение, че не е доказано настъпването на вреди. С оглед на това ответникът моли за отхвърляне на иска, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. В с.з. ответникът не изпраща представител, а пълномощникът му юк.И. е представил писмени бележки (л.26), в които моли за отхвърляне на иска като недоказан по основание и размер и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника. Отново отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на СРП дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция и моли за постановяване на решение, с което да се отхвърли искът.

Съдът приема за установено следното от фактическа страна:

На 15.07.2022 г. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]ищецът е управлявал лек автомобил Тойота Я. 1.4 Д, рег. [рег.номер на МПС] , собственост

на „Вавилон 2001“ ЕООД, като ищецът е едноличен собственик на капитала на указаното дружество. При извършена проверка от служители на отдел Пътна полиция в СДВР е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 16.06.2022 г. За горното, на 15.07.2022 г. срещу ищеца е съставен Акт за установяване на административно нарушение сер.ГА, № 711315 (л.6) за това, че на посочената дата в 19:58 ч, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]ищецът е управлявал лекия автомобил, който е със служебно прекратена регистрация от 16.06.2022 г. Констатирано е нарушение по чл.140, ал.1, пр.1 от Закона за движението по пътищата – водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Със съставянето на акта е иззет Контролен талон № [ЕГН].

От пр.пр.№ 37690/2022 г. по описа на С. районна прокуратура се установява, че с писмо от 04.08.2022 г. ОПП-СДВР е изпратил съставения АУАН на СРП по компетентност. Снето е обяснение от К. Н. С. (л.49), в което последният е заявил, че на 15.07.2022 г. е управлявал лекия автомобил със съзнанието, че той е с изрядни документи и е бил абсолютно убеден, че срокът на застрахователната полица Гражданска отговорност изтича в началото на есента, когато следва да се поднови. За съжаление се оказало, че това не е така и още на 16.07.2022 г. е сключена нова застраховка с Д..

На 19.09.2022 г. прокурор при СРП е издал Постановление за отказ от образуване на досъдебно производство срещу ищеца (л.45), като е приел липса на извършено престъпление, и е изпратил преписката на СДВР за предприемане на административнонаказателна отговорност срещу К. Н. С..

С оглед така издаденото прокурорско постановление и на основание съставения АУАН, и като е счел, че са налице предпоставките на чл.175, ал.3, пр.1 ЗДвП, Началник група в ОПП-СДВР е издал НП № 22-4332-019683/05.10.2022 г. (л.6-гръб), с което за описаното нарушение на ищеца е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

По оспорване на издаденото НП пред Софийския районен съд е образувано НАХД № 14067/2022 г., като с Решение № 845 от 20.02.2023 г. (л.7) по делото наказателното постановление е отменено. Съдебното решение е влязло в сила на 21.03.2023 г.

За установяване твърденията на ищеца с исковата молба са представени писмени доказателства. Приложен е АУАН № 711315/15.07.2022 г. и НП № 22-4332-019683/05.10.2022 г., както и Решение № 845 от 20.02.2023 г. на СРС.

Допълнително ищецът представи по делото медицинска документация.

От Амбулаторен лист от 15.07.2024 г. (л.62), издаден на ищеца от д-р А. К., психиатър, се установява следното:

Основна диагноза: Рецидивиращо депресивно разстройство, сегашен епизод - умерено тежък.

Анамнеза: Касае се за 69 г. мъж с периодична депресия от 2013 г., когато след проведено лечение с Ксетанор се постига пълноценна ремисия. Ремисията продължава до лятото на 2022 г. когато след конфликт с органите на КАТ и последвали административни санкции отново става напрегнат, потиснат, нарушават се съня и апетита. Опитал самолечение с Атаракс, но въпреки него е раздразнителен, което довело и до нарушаване на семейните отношения.

Обективно: Двигателно ретардиран, напрегнат, със снижена мотивация и самооценка, чувство за отпадналост и лесна уморяемост, инсомния, загуба на интереси.

Назначена е терапия с Р. 30 мг, 0-0-1 тб., Ксетанор 20 мг, 1-0-0.

От Амбулаторен лист от 30.10.2024 г. (л.63), издаден на ищеца от д-р А. К., психиатър, се установява следното:

Основна диагноза: Биполярно афективно разстройство, сегашен епизод- хипоманиен.

Анамнеза: Касае се за 69 г. мъж с периодична депресия от 2013 г., когато се провежда лечение с Ксетанор до пълна ремисия. Ремисията продължава до лятото на 2022 г., когато след конфликт с органите на КАТ и последвали административни санкции отново става напрегнат, потиснат, нарушава се сънят и апетитът. Опитал самолечение с Атаракс, но въпреки него е раздразнителен, което довело и до нарушаване на семейните отношения.

Обективно: Започнато лечение с Ксетанор и Р. Значително разведряване на настроението, възстановяване на апетита. Все още със снижена мотивация. И..

Назначена е терапия с Ксетанор 20 мг, 1-0-0, Р. 30 мг, 0-0-1, Ксанакс 0,5 мг, 2x1 тб. за 30 дни.

По делото са изискани документите от пр.пр.№ 37690/2022 г. на СРП и е прието за послужване НАХД № 14067/2022 г. на СРС.

За установяване на негативните за ищеца последици от издаденото НП по делото бяха събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелката К. Н. К.. Същата сподели, че се познава с ищеца повече от 30 години. Често се вижда с него, през месец или месец и половина, понякога два. Знае, че е имал проблеми с КАТ през есента на 2022 г. Тогава той е бил угрижен, защото му е била отнета шофьорската книжка и е ходил на разпит в прокуратурата. Ищецът не изглеждал добре, бил отслабнал с повече от 20 кг. Казал на свидетелката, че са се изпокарали у дома и няколко седмици е спал в офиса. Дори след като прокуратурата е спряла да го преследва, той не се чувствал радостен. Основно срещите им са били на тротоара, да си кажат неща от ежедневието, и веднъж са пили кафе. Поведението му било неестествено. Свидетелката познава ищеца като добър и уравновесен човек, с уникално чувство за хумор и винаги казва нещо позитивно, а към днешния момент не е така. Споделил, че го смятат за престъпник, с клеймо в списъците на МВР. Проблемите с КАТ, глобите и отнемането на книжката го докарвали до разпити в прокуратурата. От тези проблеми ищецът станал тревожен, чувствал се конфузно, ръцете му треперели, изпокарвали са се у дома. От него свидетелката знае, че е ходил на преглед при психиатър. Последно изглеждал по-отпуснат, но не и по-различно.

Съдът ще обсъди свидетелските показания при излагане на правните изводи.

По делото беше изслушана съдебнопсихиатрична експертиза с вещо лице д-р В. С., която даде заключение по следните задачи:

1. Настъпило ли е влошаване на здравословното (психиатрично) състояние на ищеца след и съставения АУАН № GA711315/15.07.2022 г., образуваната пр.пр.№ 37690/2022 г. по описа на СРП и издаденото НП № 22-4332-019683/05.10.2022 г. на СДВР-отдел Пътна полиция.
2. Ако се установи настъпване на такова влошаване, да се посочи изчерпателно в какви заболявания и състояния от медицинска гледна точка се е изразявало това влошаване.
3. Ако се установи настъпване на такова влошаване, налице ли е причинно-следствена връзка между воденото срещу ищеца административно-наказателно производство от една страна и от друга - влошаването на здравословното му състояние.
4. Настъпило ли е към настоящия момент пълно излекуване на ищеца.

Съдът ще обсъди експертното заключение при излагане на правните изводи.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на отменения акт, вследствие на който се претендират обезщетения за претърпени неимуществени вреди, представляващи посегателство върху неговата чест и достойнство, намеса в личния му живот, напрежение, тревожност и стрес. Искът е предявен при наличие на правен интерес, поради което същият е процесуално допустим по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК.

Съгласно чл.203, ал.1 АПК исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или

юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава. Според чл.203, ал.2 АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

По силата на чл.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда установен в АПК. Следователно, за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; вреда - имуществена или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 ЗОДОВ.

Въпросът с първата предпоставка за уважаването на иска е доказан с Решение № 845 от 20.02.2023 г. на Софийския районен съд по НАХД № 14067/2022 г., с което наказателното постановление е отменено.

По делото е доказана и втората предпоставка - за ищеца да са настъпили вреди.

Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането на ищеца, която засяга неблагоприятно неговите защитени от правото имуществени и неимуществени интереси. Като правен институт вредата представлява накърняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяващо се в претърпяване на болки и преживяване на страдания. ЗОДОВ не уточнява как се определя размерът на неимуществената вреда, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно – разпоредбата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите, който дава възможност за обезщетяване на вредите по справедливост.

Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. При формиране размера на обезщетението за неимуществени вреди се отчита степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца и е свързано с преценката на конкретни обективно настъпили обстоятелства, включително и периода, през който те са търпени. Също така спазването на принципа на справедливостта означава, че размерът на обезщетението трябва да е съобразен с характера и изражението на вредата, при отчитане на икономическия стандарт в страната, като обезщетението не трябва да бъде източник на обогатяване. Моралните категории от типа на психически стрес, душевни страдания, яд и пр., не се обезвреждат по реда на чл.1 ЗОДОВ, а и не може да им се посочи паричен еквивалент по справедливост.

Видно от изложението в исковата молба, за обезвреда се претендират преживени от негативни състояния. Съдът намира за доказано ищецът да е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в изпитвани чувства на тревожност, безсъние, потиснатост, отчаяние и стрес. Тези негови състояния се доказват частично от показанията на св.К., частично от представената медицинска документация. Наред с това Съдът отчита, че свидетелските показания не се отличават с конкретика във връзка с претендираните от ищеца негативни емоции. От споделеното от свидетелката става ясно, че тя сочи общо за ищеца да е бил с неестествено поведение, загубил е чувството си за хумор, станал тревожен, чувствал се конфузно. В тези показания липсват данни за конкретни случаи, от които да се установяват проявления на негативните преживявания на ищеца.

От медицинската документация в соматичен план се установяват още чувство на отпадналост и лесна уморяемост на ищеца.

Недоказани останаха описаните в исковата молба негативни здравословни състояния: хипертонични кризи с пристъпи на задух и остри гръдни болки. За доказване на същите не са ангажирани никакви доказателства, и тъй като твърденията сами по себе си не могат да се кредитират с доверие, и щом не са подкрепени с доказателства, следва да се приемат за недоказани.

За разрешаване на правния спор от съществено значение обаче е обстоятелството, че не се установи настъпилите вреди да се намират в непосредствена причинна връзка с отмененото наказателно постановление, като искът остана недоказан в този негов аспект.

За уважаване на исковата претенция от решаващо значение е въпросът, свързан с тежестта на доказване. Доказателствената тежест не означава задължение за представяне на доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в процеса налагат Съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, чиято е доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по спора, или са издирени служебно от Съда. При това положение въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на Съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Съдът следва да се произнесе по спорния предмет, наведен с иска, като го уважи изцяло или отчасти или отхвърли предявения иска, независимо дали в съдебното производство страните са ангажирали доказателства. Изпълнението на това задължение от страна на Съда означава при отсъствие на доказване, да се приеме, че недоказаното не е осъществено. А щом не е осъществен юридическият факт, не могат да настъпят и последиците, които материалноправната норма свързва с неговото проявление.

С разпоредителното заседание от 11.06.2024 г. Съдът указа на ищеца, че в негова доказателствена тежест е да установи онези факти и обстоятелства, от които претендира за него да настъпят благоприятни правни последици, а именно: осъждането на ответника за заплащане на обезщетение в претендирания размер, вследствие на причинени от него имуществени вреди от описания от ищеца незаконосъобразен административен акт на ответника, причинените му вреди от този административен акт, причинно-следствената връзка между административния акт и вредите. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване твърденията в исковата молба. При непроведено положително доказване Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказаните обстоятелства за неосъществени се.

Анализирайки ангажираните писмени и гласни доказателствата по делото, Съдът намира, че не е доказано ищецът да е преживял негативните емоции в резултат именно на издаденото срещу него постановление.

Това е така, защото под "пряка и непосредствена" последица от незаконосъобразния акт следва да се разбира тази вреда, която следва закономерно от акта по силата на безусловно необходимата връзка между тях.

Разпитаната по делото свидетелка сподели, че от разказ на ищеца знае, че той е потърсил специализирана помощ за здравословните си проблеми. От цитираните по-горе амбулаторни листове се установява, че ищецът е страдал от периодична депресия, датираща от 2013 г., когато след проведено лечение е достигнал до пълна ремисия. Наличието на предходни страдания може да постави въпроса дали повторната им поява е отключена именно по начина, който се твърди в исковата молба – от издадения и впоследствие отменен акт на администрацията.

Свидетелката посочи, че ѝ е известно в дома на ищеца да са се изпокарали, но не даде точни сведения дали това е в резултат именно на издаденото НП на СДВР.

Тук е мястото да се подчертае, че ищецът не претендира вреди от незаконосъобразно фактическо действие, каквото представлява отнемане на СУМПС, нито от образуваната пр.пр.№ 37690/2022 г. по описа на СРП. В исковата молба изрично се сочи, че вредите се претендират само от отмененото по съдебен ред НП № 22-4332-019683/05.10.2022 г. на ОПП-СДВР.

Същевременно обаче, описвайки негативните си преживявания в исковата молба, ищецът настоява такива да са настъпили веднага след полицейската проверка, при която е констатирано нарушението и му било отнето свидетелството за управление на МПС. Така той твърди, че е изоставил автомобила на място и се

прибрал в дома си, където възникнал скандал с участието на съпругата му и децата му. Семейството му адмирало действията на служителите на отдел Пътна полиция-СДВР и стоварило цялата отговорност за случилото се върху него, а той трябвало да се раздели с ключовете за колата си. Бил дълбоко наранен и разстроен, напуснал доброволно семейното жилище. Към този момент обаче в правния мир не е съществувало постановлението, от което се претендират заявените за репарирание неимуществени вреди. Наред с това по никакъв начин не се изясниха причините за семейния скандал, като с основание ответникът изтъква, че в случая са възможни значителен брой житейски хипотези.

Съпоставяйки тези обстоятелства, Съдът намира за недоказано описаните вреди по повод семейния скандал в семейството на ищеца да са произтекли именно от издаденото впоследствие наказателно постановление (три месеца след АУАН), същото отменено още шест месеца по-късно, повече от половин година след издаването му.

Съдът отчита, че твърденията за претърпяване на напрежение, тревожност и стрес, посегателство върху честта и достойнството на ищеца, могат да се установят чрез доказателства за потърсена психологическа помощ, или посещение на специализирано лечебно заведение, или чрез изслушване на съдебно-психиатрична експертиза.

В тази връзка от представените амбулаторни листове е видно, че ищецът е потърсил специализирана помощ през 2024 г. При положение, че стресогенните събития датират от 2022 г. остава неясно защо ищецът е потърсил помощ две години по-късно и как се отразила липсата на помощ през този двугодишен период. Наред с това от амбулаторните листове е видно, че ищецът е практикувал самолечение, което е крайно опасно при психически проблеми и може да има непредвидими последици върху неговите емоционални преживявания.

Най-сетне, от заключението на съдебнопсихиатричната експертиза и от разпита на вещото лице по повод приемането ѝ в с.з. от 20.03.2025г., става ясно, че през 2013 г. ищецът е прекарал леко психично разстройство, вероятно с невротичен характер, с оплаквания от напрегнатост и преумора. Освен, че е било леко, то е било и кратко, тъй като е провел кратко амбулаторно лечение. Вероятно тази информация е дала основание на д-р К. да постави диагноза: Рецидивиращо депресивно разстройство през м.юли 2024 г., като лекарят е отразил в издадения амбулаторен лист, че ремисията продължава до лятото на 2022 г., когато след конфликт с органите на КАТ и последвали административни санкции отново става напрегнат, потиснат, нарушават се сънят и апетитът. Вещото лице даде заключение, че по този начин се описва по-скоро една протрахирана адаптационна реакция с депресивен облик, продължила около 2 години след психотравмените събития. Не изглежда правдоподобно през 2013 г. ищецът да е прекарал първи депресивен епизод на РДР, твърде кратък и лек, с минимална и неизвестна терапия, с ремисия до 2022 г., без никакво противорецидивно лечение. При следващата консултация, през м.октомври 2024 г., д-р К. поставя нова диагноза: Биполарно афективно разстройство, сегашен епизод-хипоманиен. Според вещото лице липсват основания за такава диагноза, като в с.з. поясни, че са поставени две взаимно изключващи се диагнози, и го отдава на обстоятелството, че вероятно д-р К. е бил претоварен и затова не е обърнал достатъчно внимание. Депресивно разстройство е диагнозата, която е поставена първия път, а втората диагноза изключва първата, защото се сочи биполарност, което предполага депресивни фази, редуващи се с приповдигнатост, а при ищеца няма такива симптоми. Предписва се терапия, която е абсурдна.

От важно значение е даденото от експертизата заключение, че остават още много въпросителни, неизяснени и недоказани твърдения: реакцията на семейството по повод процесните събития, нейното отражение върху психичното състояние на ищеца, паническите кризи, които той твърди, че е получавал, липсата на специализирана, адекватна и навременна психиатрична помощ. Много вероятно е генезата на това разстройство да е мултифакторна: ендогенна - личностова е възрастова предразположеност; и екзогенна - семейна и социална среда, за които не знаем нищо. В с.з. допълни, че ищецът не е пожелал да доведе съпругата си, за да може експертизата да снесе анамнеза и това го навежда на мисълта, че не са в добри отношения. Вещото лице също отбеляза, че ищецът е провел самолечение с Лексотан, Атаракс и Валидол.

Налага се изводът, че и от експертното заключение не може да се приеме за доказано по убедителен начин настъпилите вреди да са настъпили именно от издаденото постановление на СДВР като предпоставка за уважаване на иска. При това положение страната следва да понесе последиците от недоказването.

Съдът споделя разбирането, че състоянията на страх, усещане за отчуждение и пренебрежение са типични за по-голямата част от населението на РБългария, още повече че при контакт с правоохранителните органи е нормално да се наблюдават стрес, тревожност и объркване. Следва обаче да се има предвид, че производството по ЗОДОВ за обезщетяване на претърпени вреди не е средство за неоснователно забогатяване.

В заключение Съдът намира, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответника за причинени неимуществени вреди. По делото не се установяват претендираните за преживени болки и страдания, същите остават недоказани. Липсата на доказана причинно-следствена връзка между вредите и отменения административен акт налага извода, че предявеният иск е неоснователен и недоказан и като такъв следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, своевременно предявена – още с писмения отговор на исковата молба. Възражението за прекомерност на претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение е неоснователно с оглед извършеното от процесуалния представител на ответника (представен писмен отговор, анализ на представените доказателства, излагане на правни доводи, както и представяне на писмено становище по съществуващото на правния спор). Същото възнаграждение Съдът определя в размер на 100 лв. на осн. чл.25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като това е минималният предвиден размер.

Така мотивиран, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявеният иск от К. Н. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Столичната дирекция на вътрешните работи, с която се претендира присъждане на сума в размер на 5000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от издадено незаконосъобразно НП № 22-4332-019683/05.10.2022 г. на ОПП-СДВР, отменено по съдебен ред, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на отменителното съдебно решение (21.03.2023 г.) до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА К. Н. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба или протест в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: